

LBRIS

We know
books

© ALICE BOOKS, 2022, 2024, pentru prezenta ediție
în limba română
Toate drepturile rezervate

Redactor: Lucia Popovici

Ilustrație copertă: © DUART

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAZAI, OSAMU

Florile bufoneriei: testamentul lui Ōba Yōzō / Osamu Dazai;

trad. din lb. japoneză și note de Iolanda Prodan. - Valea Lupului:

Alice Books, 2024

ISBN 978-630-6676-02-6

I. Prodan, Iolanda (trad.; note)

821.521

OSAMU DAZAI

FLORILE BUFONERIEI Testamentul lui Ōba Yōzō

Traducere din limba japoneză
și note de Iolanda Prodan

2024

LBRIS

We know
books

Florile bufoneriei

„Prin mine, către orașul întristării.”¹

Toți prietenii s-au îndepărtat de mine și mă privesc cu milă, cu ochi plini de duioșie. Dragii mei prieteni, vorbiți cu mine, râdeți de mine! Dar, vai, amicii mei întorc privirea plictisiți. Dragii mei prieteni, întrebați-mă! Vă spun totul, orice! Eu, cu mâinile astea două, am înecat-o pe Sono. Posedat de o aroganță demonică, m-am rugat să fiu înviat din morți și ea să moară! Vreți să vă spun mai multe? Dar, vai, amicii mei nu fac decât să mă privească patetic.

-
1. Dante Alighieri, *Divina Comedie*, Cântul III. Traducerea versului respectă versiunea din originalul japonez.

Întins pe pat, Ōba Yōzō privește în largul mării. Ploaia cade ca o perdea de ceață peste mare.

Mă trezesc din vis, recitesc aceste rânduri și vreau să fiu șters odată cu brutalitatea și hidoșenia lor. Cerule, ce exagerare impertinentă. Dar, mai întâi de toate, să vă lămuresc cine este acest Ōba Yōzō.

Amețit de ceva mai tare decât alcoolul, îl aplaud impresionat pe acest Ōba Yōzō. Numele său e perfect pentru rolul personajului principal. Fără doar și poate, Ōba simbolizează spiritul pasional, de neclintit, al eroului povestirii. Cât despre Yōzō, nu știu de ce, dar are o ușoară notă de prospețime. Te face să simți cum din străfundurile a ceva învechit, depășit, țâșnește cu mult curaj ceva cu adevărat nou, nemaîntâlnit. Mai mult, înșirate una după alta, cele patru ideograme din care e compus numele Ōba Yōzō se armonizează în mod încântător. Nu cumva însuși numele acesta e deja ceva original,

nemaîntâlnit? Acest Ōba Yōzō stă pe pat și privește pierdut în largul mării încețoșate de ploaie. O scenă cu adevărat originală, nu?

Ajunge. E josnic să râzi de tine însuși. Batjocura se naște dintr-o stimă de sine distrusă. În realitate, chiar și eu, ca să nu fiu criticat de ceilalți, îmi bat singur cuie în trup. Abia asta e lașitate. Trebuie să fiu mai onest. Ah, și modest.

Ōba Yōzō.

Și chiar dacă sunt de batjocura lumii, nu pot face nimic. Sunt o cioară ce imită un cormoran. Cei care știu cum să „citească” prin mine își dau seama că mă prefac. Probabil că aș putea să-i dau un nume mai bun, însă pentru mine ar fi o bătaie de cap prea mare. Deși ar fi fost mai bine să scriu despre „mine”, în această primăvară tocmai am terminat de scris o nuvelă al cărei personaj principal se numește „Eu”, pe care îmi este rușine să-mi aștern ochii a doua oară. Dacă mâine

mi-aș da duhul, numai un individ excentric, cu aerul visător că a făcut cine știe ce descoperire bizară, ar spune meditativ că nu poate scrie decât o nuvelă în care eroul principal să fie el însuși. Nu mint: aceasta este singura rațiune pentru care țin morțiș să fie Ōba Yōzō, și nu altcineva. O fi ridicol? Te întrebi și tu, nu?

La sfârșitul lui decembrie 1929, în sanatoriul Seishōen, de la malul mării, a fost puțină agitație când s-a internat Yōzō. În Seishōen sunt îngrijiți treizeci și șase de pacienți bolnavi de tuberculoză. Doi dintre ei sunt în stare gravă, unsprezece au forme ușoare, iar restul de douăzeci și trei sunt în convalescență. Considerat a fi de lux, pavilionul numărul unu dinspre latura de răsărit, unde e internat Yōzō, are șase camere. Două camere vecine celei în care stă Yōzō sunt libere. În cea dinspre latura de apus, având ca indicativ silaba HE, e un student înalt,

mândru, cu nasul lung. În camerele dinspre răsărit, pe care sunt scrise silabele I și RO, dorm două femei tinere. Cei trei sunt pacienți în convalescență.

Cu o noapte înainte, pe plaja din Tamotogaura, doi îndrăgostiți încercaseră să se sinucidă. S-au aruncat amândoi în mare. Trupul bărbatului a fost scos de niște pescari, care se întorceau în port. A scăpat cu viață. Trupul femeii nu a fost găsit. Studentul și cele două tinere au ascultat cu inimile bătându-le puternic dangătele lungi și violente ale clopotului, care e tras de obicei atunci când se anunță incendiile, și strigătele care răsunau în largul mării, ale pompierilor urcați în bărcile de pescuit ce plecau pe mare una după alta, în căutarea femeii. Flăcările roșii ale torțelor aprinse pe bărci au cutreierat toată noaptea coasta insulei Enoshima. În noaptea aceea, nici studentul și nici cele două tinere nu au închis un ochi. Când s-a crăpat de ziuă,

cadavrul femeii a fost găsit pe plaja din Tamotogaura. Părul negru, tuns scurt, lucea, iar fața îi era palidă și umflată.

Yōzō știa că Sono murise. În timp ce era dus la mal în barca de pescuit legănată ușor de valuri, știa deja că ea nu mai era în viață. Și-a venit în simțire sub cerul înstelat și a întrebat mai întâi de toate dacă femeia murise.

— N-a murit, trăiește, nu te îngrijora! i-a răspuns un pescar, pe un ton inexplicabil de compătitor.

„Eh... E moartă...”, a delirat în sinea lui și și-a pierdut din nou cunoștința.

Când a deschis din nou ochii, era într-un sanatoriu, într-o cameră mică, strâmtă, cu pereți de un alb sufocant, înconjurat de o mulțime de oameni. Cineva i-a pus întrebări, încercând să afle cine era acest Yōzō. A răspuns clar și fără ezitare la toate întrebările. La vărsatul zorilor, a fost mutat într-un salon mult mai mare. De îndată ce vestea nenorocirii a

ajuns și în satul său natal, la sanatoriu s-a primit un telefon cu instrucțiunea ca, pentru moment, tânărul să rămână în grija celor de la Seishōen. Satul natal al lui Yōzō era la o distanță de 200 de *ri*¹ de sanatoriu.

Fără să-și dea seama de ce se simt împliniți sufletește că un pacient nou doar me aproape de ei și sperând că din acea zi se vor bucura pe deplin de viața din sanatoriu, cei trei pacienți din pavilionul numărul unu de pe latura de răsărit au adormit abia când cerul și marea s-au luminat.

Yōzō nu poate dormi. Din când în când, își mișcă încet capul. Fața îi este împetrițată cu pansamente albe din tifon. Valurile l-au izbit de stânci și trupul îi e plin de vânătăi. Îl îngrijește Mano, o infirmieră ce se apropie de douăzeci de

---

1. Unitate de măsură tradițională pentru distanțe. Un *ri* este echivalent cu 3,9 kilometri.

ani. Cicatricea mare și adâncă de pe pleoapa stângă face ca ochiul stâng să pară puțin mai mare decât cel drept. Dar nu e respingătoare. Buza de sus e roșie și ușor ridicată, obrajii măslinii. Stă pe un scaun lângă pat și privește norii plutind deasupra mării. Se abține să întoarcă privirea către Yōzō. N-ar putea să-l privească fără să i se rupă inima de milă.

Pe la prânz, doi polițiști intră în salonul lui. Mano se ridică de pe scaun și ieșe din salon.

Sunt îmbrăcați elegant, la costum, ca doi gentlemen. Unul are o barbă scurtă, celălalt ochelari cu ramă de sârmă. Cel cu barbă îl întreabă cu voce joasă ce legătură a avut cu Sono. Yōzō spune adevărul. Bărbosul notează răspunsul în carnet. După ce termină interogatoriul obișnuit, se apropie de pat, se apleacă ușor către el și îl întreabă:

— Femeia a murit. Ești sigur că nu voia să mai trăiască?

Yōzō tace.

Polițistul cu ochelari rânjește și două, trei riduri îi răsar pe fruntea carnoasă.

— Gata, dă-i pace. Bietul de el! S-o lăsam pe altă dată, îi spune colegului său și-l bate ușor pe umăr.

Sfredelindu-l cu privirea pe Yōzō, cu un gest șovăitor, bărbosul îndeasă carnetul într-un buzunar al hainei.

După plecarea polițiștilor, Mano se întoarce degrabă în camera lui Yōzō, dar, când deschide ușa, îl găsește suspinând. Închide încetișor ușa și, preț de câteva clipe, rămâne pe hol în picioare.

După-amiază începe să plouă. Yōzō se simte mai bine, cât să se ridice în picioare și să meargă neînsoțit la toaletă.

Îmbrăcat într-un balonzaid ud leoarcă, amicul său, Hida, se năpustește în salonul lui. Yōzō se preface că doarme.

— Se simte bine? o întreabă pe Mano, în șoaptă.

— Mm... E mai bine.